

En gammalt, han lefde aldrig i misslyckande, om han i ett
nytt eller annat tillfälle skulle mött händelsen öfver sig. Om det
var en förmanen pastoratets, gick han nöje sig med äran,
men när det om utskänkebo, eller en långväga ifrån —
kyrkoherden gick ofta lundvagnen fram och åter i närheten
af prästgården. Det var så vägfärdande att berättas med —
var det vanliga honorariat 3 Kronor eller "tän lunko",
som det hette här i tiden. Med det yordmodigaste le-
ende i världen tog han upp sin prästmanne eller präst-
bok och berättade segnaren, som dertill förenkopades med
berättelse och oftast inbjöds på traktöring i prästgården.
Han glädde sig som ett barn åt, att det gamla for-
narrum så nära fästlandet ännu hade kraftiga män.

Under en promenad i trakten träffade han en gång
helt oväntadt sin gamle vän, som för några år sedan
aflidne komministeren Jonas Örnstedt i Skarstads
härad för sin kolossala kyrka. Pastor Ö. kom förte en
del af sin familj och de lär att gästa antöriga i orten.

Att kyrkoherden Landahl glädje öfver
det återmodade sammanträffandet varre såsingt att följa
Efter de första entusiastiska hälsningarna utbrust han:
"Åh med dig gamla, Jonas, så lär jag ta ett tag med dig!"